

Achtste-groepers Huilen Niet

www.musicalsites.nl

11 oktober 2010

Rating: Best

Op een geweldige locatie met prachtig uitzicht, namelijk op de 7de etage van de Openbare Bibliotheek van Amsterdam zag Musicalsites.nl de familievoorstelling Achtste-groepers Huilen Niet, gebaseerd op het boek van Jacques Vriens.

Hierin zien we twee twintigers, Joep en Elise die elke 5 jaar afspreken op het schoolplein van hun oude basisschool om herinneringen op te halen. Herinneringen aan het schoolvoetbal, de Cito-toets, het kamp, maar ook aan Akkie, hun klasgenootje waarbij leukemie geconstateerd werd en wat grote impact had op de klas. Ook het publiek wordt gegrepen door dit verhaal, want ook al is groep 8 voor het wat oudere publiek een tijd geleden, het blijft voor iedereen herkenbaar.

Moeiteloos schakelen Theun Plantinga en Ida van Dril als Joep en Elise tussen de verschillende personages in het verhaal. Zo zijn er dus Joep en Elise die prachtige herinneringen met elkaar ophalen, elkaar begrijpen, maar elkaar soms ook de kast op jagen, om het even later glimlachend zonder woorden weer eens te zijn. Ook de bezorgde ouders van Akkie komen voorbij, waarvan een prachtig geacteerde moeder door Ida. Natuurlijk ook de klasgenootjes, de juf en zelfs de kat van Akkie. Die heeft de eer om een hele monoloog op te mogen voeren over hoe hij wordt meegesmokkeld naar het ziekenhuis om de zieke een beetje op te fleuren. Mrauw! Geweldig spel van Theun.

Het is geen luchtig onderwerp en daarom wordt er, als je hoort dat Akkie ziek is, duidelijk uitgelegd in het verhaal wat er aan de hand is in haar lichaam en hoe het verder verloopt. Je ziet leuke dingen, bijvoorbeeld de klas die op bezoek mag komen nadat ze met elkaar geknutseld hebben voor Akkie, maar ook de minder leuke dingen, zoals dat je kaal kunt worden van een chemokuur en het toedienen van een pijnlijke injectie. Veel van dit wordt door middel van een schimmenspel uitgebeeld. Wat een vondst en duidelijkheid, erg mooi en helder.

Ook is er aandacht voor het spannende voetbaltoernooi. De concurrerende school heeft ook al de spellingswedstrijd gewonnen, dus dit toernooi willen ze wel winnen! Niets wordt vergeten bij het uitbeelden van deze wedstrijd, de slowmotionbeelden, het commentaar, het gejoel, de penalties bij gelijkspel en vooral het fanatieke gevoel waarmee je een wedstrijd beleeft.

Bij alles wat de klas doet, wordt gedacht aan Akkie. Soms vergeten ze een beetje dat het misschien moeilijk kan zijn voor de zieke om te horen dat de klas veel plezier heeft ondanks dat er aan haar wordt gedacht. En ook dit wordt helder en begrijpelijk neergezet.

Het decor is simpel maar doeltreffend. Een fietsenhok dat ook getransformeerd wordt tot het schimmenspeldecor en een voetbalveldje waarop het toernooi plaatsvindt. De klas zelf, en ook de juf, wordt uitgebeeld door middel van grote getekende gezichten, waarschijnlijk de zelfportretten die de klas heeft getekend voor Akkie. Hiervan heeft alleen de juf een bewegende mond, een erg leuke vondst.

Er zit veel vaart in de voorstelling, het wordt nooit saai, iedereen blijft geboeid en soms is het even schrikken hoe er met de emoties van het publiek wordt gespeeld. Van een heel enthousiast en vrolijk gedeelte wordt je af en toe ernstig met je neus op de feiten gedrukt bij een slecht bericht. Het verschil tussen een lach en een traan is dus niet heel groot, heel knap hoe Theun en Ida dit voor elkaar weten te krijgen.

De voorstelling is nog t/m 1 mei te zien. Voor meer informatie: www.vetheater.nl

Tekst: Rosalie Kyvon Foto's: Peggy de Haan